

4. velikonočna nedelja – leto C

Dobri pastir

Moje ovce poslušajo moj glas; jaz jih poznam in hodijo za menoj. Dajem jim večno življenje; nikoli se ne bodo pogubile in nihče jih ne bo iztrgal iz moje roke. Moj Oče, ki mi jih je dal, je večji od vseh, in nihče jih ne more iztrgati iz Očetove roke. Jaz in Oče sva eno.« Jn 10,27-30

Moje ovce poslušajo moj glas ...

Prispodoba o ovcah in pastirju me vedno bolj nagovarja. Čeprav se nam vsiljuje misel, da je ta prispodoba za človeka ponižujoča, menim, da se od nje kvečjemu lahko kaj naučimo. Poglejmo, kaj se dogaja med ovco in dobrim pastirjem. Kaj išče ovca ob pastirju? Varnost. Ne beži pred njim, ne želi mu nagajati, želi mu slediti. Zaveda se, da ji brez pastirja trda prede. Nevarnost preži nanjo vsepovsod. Pastirja potrebuje. Potrebuje tudi čredo, ob kateri se počuti bolj varno. Ve, da je samo v povezanosti z drugimi ovcami mogoče preživeti. Ne išče lažne svobode, ki bi jo pogubila, želi si pripadati. Ovca išče tudi dobro in zdravo pašo. Sama sicer ve, kaj je dobro in kaj slabo, potrebuje pa pomoč, da do tega pride. Včasih kakšne nevarnosti ne zazna. Napor ji ni ovira, pastirju rada sledi. Če pastir daje občutek varnosti, mu z veseljem zaupa.

Lepa in bogata prispodoba, ki naj bi ponazarjala naše odnose in iskanja. Vendar ali ni danes žal vse precej drugače? Kaj iščemo sodobne ovce? Dobro pašo brez napora. Kaj je za nas danes nevarnost? Da bo za skromen cilj potrebno preveč garati. Komu zaupamo? Nikomur. Če pa že, pa tistemu, ki za manj napora obljublja boljši rezultat.

Kaj primanjkuje sodobnim ovcam? Zavest o:

- - tatovih in roparjih, zvereh in drugih nevarnostih,
- - potrebnosti razločevanja med dobro in slabo pašo,
- - veselju, ki ga daje napor v iskanju dobre paše,
- - pastirjih, ki dajejo življenje in tistih, ki ga le jemljejo.

Zdi se, da se je razpasla miselnost, v kateri je:

- - vsaka ovca bolj pametna od pastirja,
- - vsak pastir izkoriščevalec,
- - toliko resnic, kolikor je ovac,
- - toliko potreb, kolikor je ovac, zato je iskanje skupne paše nemogoče,
- - zaupanje pastirju znak, da nimamo svoje pameti in se podrejamo drugemu.

Ker pa še vedno obstajajo ovce in obstajajo pastirji, ta odnos ostaja, le da ne več tako zdravo začrtan, kot je v naravi. Kdo nam vlada? Pa ne mislim politično.

- - tisti, ki obljublja več, pa čeprav je to, kar ponuja, čista laž,
- - tisti, ki obljublja neomejeno svobodo posameznika,
- - tisti, ki se dela, da ljudje vedno o vsem lahko odločajo.

Če pogledamo tako, je Jezus kot dobri pastir obsojen na neuspeh. Pa tudi tisti, ki mu želi slediti in biti zvest svojemu učitelju, po človeški logiki nima možnosti, da bi zbral čredo. Ko so predstave zmedene, ko osnovne resnice o življenju ne držijo več, so dobri pastirji sami, ovce pa tekajo za vsako čarobno piščaljo v prepad.

A Jezus je dobri pastir. Pot za njim je mogoča, če sprejmemo nekaj temeljnih resnic našega življenja.

1. Sprejeti bo potrebno dejstvo, da brez križa, trpljenja in odpovedi, brez napora ni mogoče priti do dobre in zdrave paše.
2. Priznati bomo morali zmoto o več resnicah in sprejeti dejstvo, da je resnica samo ena. Skrita je v Bogu in se razodeva tistemu, ki jo resnično išče, ki išče Boga.
3. Nehati bomo morali fantazirati o svetu brez meja in bolečine, kjer je srečen tisti, ki lahko dela kar hoče. Popolna svoboda je v podrejanju edinemu Dobremu pastirju in ne v tavanju po lastni pameti.
4. Sreča je v pripadanju zdravi skupnosti in ne v samovoljnem življenju.

Poleg molitve za nove pastirje, moramo moliti tudi za to, da bi jim bili pripravljene slediti. Tudi od ovac je namreč odvisno, kakšen pastir jih bo vodil. Če bomo iskali pastirje, ki vodijo v življenje, nam jih bo Bog tudi dal. Če bomo resnično hrepeneli po dobri paši, jo bomo našli.